

Újpest-Belsőváros

2006. 06. 11.
Szentháromság vasárnapja

Juhász Emília

TANÉVZÁRÓ

Olvasandó (lectio): Péld 3,1-18
Heidelbergi Káté*: XXI. ÚRNAP
(*Olvasható a szolgálat végén)

Alapige (textus): Ef 6,1-4; 6,10

Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat (a mi az első parancsolat ígérettel). Hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön. Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint.

Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Imádunk és magasztalunk Téged, Szentháromság örök Úristen, Aki Atya vagy: gondot viselsz ránk minden napon, a Fiúban megváltottál, megszabadítottál a bűntől, ítélettől, kárhozattál, és Lélek által mindezt foghatóvá teszed a számunkra. Velünk vagy minden nap, a világ végezetéig. Dicsérünk azért, hogy itt lehetünk, hogy figyelhetünk Rád. Dicsérünk Téged az elmúlt tanév minden áldásáért! Mindazért, amit megtanulhattunk Tőled, felőled, amit megismerhettünk a Te útaidból. Minden bölcsességért, amit Te oltottál szívünkbe. De bocsásd meg, Urunk, mikor rossz

tanulók voltunk, és nem figyeltünk Rád! Pedig Te tanítani, vezetni szeretnél volna. Bocsásd meg, amikor ódzkodtunk a Te fenyítésed ellen. Bocsásd meg, mikor ki próbáltunk bújni a Te hatalmas kezéd alól. De köszönjük, hogy Te mégis utánunk nyúlsz, mert szeretsz, és most is szólni akarsz hozzánk. Segíts nekünk, Urunk, hogy mindannyian megérthessük, kicsik és nagyok, hogy mi az, amit most Te mondasz nekünk, mi az, amiben engedhetünk örömmel, és azonnal Neked!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, a kinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen. (Zsolt 32,1-2)

Igehirdetés

Úgy gondolom, mindannyian arra vágyunk, hogy kiegyensúlyozott életet éljünk. Ezért fontos azt megértenünk, hogy az életünk két síkban: vízszintes és függőleges síkban zajlik. A vízszintes sík az egymás közötti kapcsolataink, a függőleges az Istennel való kapcsolatunk. Sok embernél ez a függőleges sík teljesen hiányzik, és ettől soha nincs igazán rendben a vízszintes sík sem. Próbálkozunk, átrendezzük az életünket, de magától, magunktól csak nem fog menni a kiegyensúlyozás. Isten nélkül nem megy. A kiegyensúlyozott élet titka nem a vízszintes síkban rejlik, hanem a függőlegesben. A Szentírás arról beszél, hogy a legnagyobb bajunk az, hogy Istennel megszakadt a kapcsolatunk, kiestünk a védett fészekből, hátat fordítottunk neki, Isten az, aki közelít hozzánk kegyelmességéből, ő nyújtja segítő jobbát Jézus Krisztusban, ő szólít meg minket, ő hozza helyre kereszthalálával az elrontott vízszintes kapcsolatot. Mi neki engedhetünk, rá bízhatjuk magunkat testestül-lelkestül. Kereshetjük az ő országát, és hihetjük, hogy minden más megadatik nekünk ráadásaként. De attól, hogy Istennel rendeződik a kapcsolatunk még nem fog automatikus rendeződni egymással is az életünk. Isten az Ő igéjében adott számunkra rendező elveket, amikhez szabhatjuk magunkat, életünket, gondolatainkat, célkitűzéseinket. Igazi próbája a hitünknek épen az, hogy az otthonainkban, hogyan élünk. Könnyű itt a templomban, vagy a hittanórán jól viselkedni, úgymond, szépeket mondani, helyesen felelni a kérdésekre, amikre megtanultuk a válaszokat. Itt figyelünk, szépeket énekelünk, elviseljük egymást, úgyis csak egy ideig vagyunk egymás mellett, keresztyénként beszélünk, viselkedünk, lelkiek vagyunk, azután hazamegyünk és éljük hétköznapi életünket – de ez nagyon különbözhet attól, amit itt mutatok. Lehet nagy szakadék a kettő között, mert otthon a legnehezebb megélni a hitünket, ahol ismernek, ahol elereszthetem magamat, hiszen otthon

vagyok, ahol megengedhetem magamnak, nem fogom vissza magamat, nem kontrollálom magamat, hiszen otthon vagyok, ahol úgy érzem, hogy nem számít, hogyan élek. Pedig nagyon is számít, sőt talán jobban számít, ott vannak mellettem a családtagjaim, akik lehetnek boldogok mellettem, de meg is keseredhetnek, tönkre is mehetnek mellettem.

Hogyha megkérdeznék őket arról, hogy milyen vagyok valójában és ők őszintén felelnének, mit mondanának rólunk? Háát....Mit mondanának szüleink, házastársunk, gyermekeink? Milyen gyermek, férj, vagy feleség, milyen szülő vagyok? Egy picit időt hagyok, hogy mindenki emlékezzen vissza ezekre a mondatokra, mert feltételezem, hogy hangoztak már el ilyen kijelentések: Te ezt sohasem teszed meg....Te vagy a hibás azért, mert....Mindig olyan vagy....Látszik-e otthon is az életünkön, hogy kihez tartozunk, látszik-e, hogy Krisztus az Urunk, vagy hogy miket tanultunk a hittanórán vagy a templomban. Nem olyan értelemben, hogy azt el tudom mondani, meg számon tudom kérni a másiktól, hanem olyan értelemben, hogy otthon megélem az itt hallottakat, otthon kipróbálom, milyen is az türelmesnek lenni, feltétel nélkül szeretni, vezetettnek lenni...stb.

Mivel a mai istentiszteleten tanévzáró istentisztelet van ezért választottam ezt az igét, kiemelve a családi kapcsolatokból a szülő és gyermek közötti kapcsolatot, bár tudom, hogy igazából nem lehet egy szálát kihúzni, mert jön vele együtt a többi is, és ahogyan Pál apostol ebben a levelében is írja előbb ott van a férj-feleség kapcsolata és csak azután a gyermek-szülő kapcsolat. Ez az időrend is, de olyan értelemben is, hogy a rossz szülő-gyermek kapcsolat gyökere ott van, hogy igazából a férfi és a nő között nincs meg a szeretetkapcsolat, a bizalom, a tisztelet, az engedelmisség, mindezt a gyermektől várják, vagy a gyermekre hárítják.

Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban, mert ez az igaz. A Timótheushoz írt levelében Pál az írja, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be, mert lesznek az emberek magukat szeretők, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok...Az erkölcsi romlás egyik jele lesz ez, vagy mondhatnánk jelen időben is. Engedelmeskedni, szót fogadni nem mindig könnyű. Általában meg van a saját akaratunk, az egész kicsi gyermeknek is. Kifogásokat is mindig tudunk találni arra, hogy miért nem akarunk most engedelmeskedni, miért nem értünk egyet szüleink véleményével. Nagyon előttem van egy tizenéves leány, azt hiszem a példáját már elmondtam a gyülekezetben. Szüleiről beszélgettünk, és ő nagyon ingatta a fejét. Azt tudtam, hogy nagyapja neveli, de nem gondoltam ilyen mélységekre, mint amit elmondott. Szülei nem voltak összeházasodva, édesanyja eldobta magától és kicsi korában intézetbe került, ott fél szemére megvakult, alkoholista apjának az édesapja vette később magához és nevelte nagyon szegényes körülmények között. Mit tiszteljek bennük?- kérdezte, miért szeressem őket? De azért amikor eljött a 8. osztályos ballagása, az édesapját várta a legjobban, hogy eljön, oda sem jött el. Látjuk a szüleink életét közelről, ismerjük bűneiket saját bőrünkön,

de nem hibáztathatjuk őket, nem tehetjük őket felelőssé saját bűneinket, hozzáállásunkat illetően. Akik Krisztust elfogadják szívükben, azoknak az életében Ő lesz az Úr, hiszem, hogy ő minket minden körülmény fölé tud emelni, meg tud tanítani arra, hogy szüleinket igazán szeressük, tiszteljük és arra is, hogy mit jelent az adott helyzetben nekik engedelmeskedni. Meg is tudunk bocsátani szüleinknek, tudunk szolgálni feléjük, amikor kell, és ahogyan kell egy adott életszakaszban.

Felnőttek életében látom, hogy nem tudnak megbocsátani szüleiknek, nem tudják megérteni azt, amit egy adott helyzetben tettek, még a szülők halála után is hordozzák ezt a tüskét és mérgezi ez a többi kapcsolatukat.

Tudunk hálát adni értük, különösen akkor, hogyha istenfélők, hogyha megfogták a kezünket és életünket jó irányba vezették, Krisztus felé terelték. Az apostol kulcsszava itt is, mint oly sok más helyen az, hogy az Úrban. Krisztusban lehetséges ez, Krisztus által lehetséges ez, aki megbocsátott azoknak is, akik őt a keresztre szegezték, és imádkozott értük.

A gyermeki engedelmisség része a természetes törvénynek, amit Isten a szívünkbe írt, ott van a 10 Ige között is, mégpedig ígérettel: hogy jól legyen dolgod, és hosszú ideig élj azon a földön, amit az Isten ad neked. Azokban a közösségekben, ahol megvan a szülők tisztelete meg van a stabilitás is.

A másik oldal a szülők oldala: Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek, el ne bántortalanodjanak. Amikor beszélgetek valakivel, hogy jobban megértsem, igyekszem rákérdezni arra is, milyenek a szülei. Nagyon tanúságosak ezek a válaszok. Kiderül többször, hogy a szülők szinte kódolták a gyermekük vétkeiket, botlásait, gyengeségeit. Megvallom, ilyenkor mindig megriadok, lehetséges- e egyáltalán jó szülőnek lenni? Hogyan lehet ezt a nehéz műfajt, a szülőséget jó csinálni? Ne bosszantsam, ne ingereljem őket, hanem tanítsam az Úr tanítása és intése szerint. Bosszantani sokféleképpen tudjuk egymást. Az örökös tiltás, a sok nem is bosszantó. Gátlásokat épít be a gyermekbe, megtanulja, hogy semmit nem lehet, mindentől félni kell, a gyermek vagy visszahúzódik egy életre, vagy lázadó lesz egy életre. Van úgy, hogy a szülők azzal bosszantják a gyermekeiket, hogy rájuk erőltetik akarataikat, nekik is úgy kell élni, ahogyan a szülőknek, vagy a gyermeknek kell megvalósítani az, ami a szülőnek nem sikerült. Azt csinálod, amit én mondtam! Nincs ellenvetés, nincs beleszólás. Vagy semmi sem jó úgy, ahogyan azt a gyermek csinálja, nem elég kerek az ó betű, nincs eléggé kiszínezve a kép, valami híja mindig van a munkájának. Megcsinálom helyette, mert túl kicsinek tartom feladatokhoz. Sokszor valóban egyszerűbb magunk megcsinálni, mint őket bevonni, de akkor nem is fogják megtanulni és mi is kimaradunk a közös élményből. Hiányzik a dicséret a bátorítás, van helyette elbizonytalanítás. És a gyermek tényleg elbizonytalanodik és nem lesz megelégedve még felnőttként sem azzal, amit alkotott.

Az igényeinket nehéz kielégíteni és a gyermekeink nem is arra valók. A gyermekem nem pótolja a házastársamat, amit vele kell elrendeznem,

megbeszélnem, nem tehetem meg egy szinttel lejjebb. Egy csalódott tizenévessel beszélgettem. Mélységes csalódásának az volt az oka, hogy mire hazament a szobájában nagy felfordulás volt. Édesanyja kíváncsi volt naplójának a tartalmára, nem találta a kulcsot, azért forgatta fel a szobáját. Kinyitotta és elolvasta azt, amit nem neki szántak. Nem tartotta tiszteletben gyermeke titkait. Megtudta, amit akart, de a kislány teljesen bezárult feléje. Többet ért volna türelemmel és szeretettel. Akkor is ingereljük a gyermekeinket, amikor azt élik át, hogy a munkánk, szolgálatunk fontosabb nekünk, mint ők maguk, amikor nem figyelünk rájuk, nem adjuk meg nekik azt, amire szükségük van – és itt nem az anyagiakra gondolok.

Pál itt nem a szülői hatalom gyakorlására, hanem annak korlátozására figyelmeztet, mert a gyermekek nagyon sérülékenyek, saját természetük, egyéniségük van. A gyermekek is olyanok, mint mi vagyunk, természetünknel fogva bűnösök, szükségük van a fegyelmezésre és az intésre is, csakúgy, mint mi magunknak, szükségük van szeretetre. De mindig az jusson az eszünkbe, hogy Isten hogyan bánik velünk, ő ezt miként adagolja, ő miként szeret miket. A jó nevelés fegyelmez, bátorít és teret ad a gyermeknek arra, hogy önmaga legyen, hogy beleteremtett adottságai kibontakozzanak.

Végezetül legyetek erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében. Hogyha benne erősek vagyunk, akkor az ő szeretetében élünk, elrejtettek vagyunk, befedez az ő hatalma. Magunktól nem tudunk jó gyermekek, sem jó szülők lenni, sokszor vétkezünk életünk e területein is. Otthon ráébredhetünk arra, hogy a gyermekek kihozzák belőlünk a legrosszabbat, de a legjobbbat is. Fárasztó a feladat és nincs is ígéret arra, hogyha mindent jól csináltunk, akkor jó gyermekeink lesznek. Krisztus adja a szeretetét, és ez áradhat belőlünk akkor családtagjaink felé is. Ő megtisztít minket, megbocsátja bűneinket, feloldja a terhes múlt örökségét is. Nem a magunk erejében, bízunk, még kevésbe hatalmunkban, hanem Őbenne és az Ő hatalmas erejében. Növekedhetünk Őbenne, aki a fő. Gyermekeinknek is Őreá van elsősorban szükségük és nem csupán ránk.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Áldunk és magasztalunk, hogy Te vagy az Úr, és hogy Te akarsz az életünknek, a családunknak, a gyülekezetünknek is az Ura lenni! Köszönjük, hogy megváltottál bennünket véred által! Ezért tudsz bennünket Magadba oltani, hogy Belőled táplálkozzék, hogy Belőled legyen erőnk. Urunk, Istenünk! Megvalljuk Neked, hogy mi annyiszor vétkeztünk az életünknek ezen a területén. Bocsásd meg, hogy oly nehéz engedelmeskedni szüleinknek! Bocsásd meg, hogy sokszor csak a rosszat látjuk benne, és nem tudunk hálásak lenni értük! És bocsásd meg azt, is, ha szülőként vétkeztünk, ingereltük gyermekünket, unokáinkat! Nem Reád mutattunk, csak a mi régi természetünkkel találkoztak.

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor olyan kuszák, rendezetlenek a mi kapcsolataink, mert mi magunk is rendezetlenek vagyunk a szívünk mélyén belül. Urunk, Istenünk! Kérjük, hogy Te tisztogass meg bűntől, moss meg kegyelmeddel! És Te töltsd ki ránk a Te szeretetedet, hogy az éljen bennünk! Hogy tudjunk szeretettel szólni! Tudjuk a jót tenni Általad, és nem a mi magunk által jónak gondoltat, hanem mindazt, amire Te akarsz minket elvezetni! Urunk! Kérünk, hogy Te áldd meg a gyülekezet családjait! Te áldd meg, hogy hadd lehessenek tényleg otthonok, védett kis fészkek, ahol jó lenni! Ahol meglátszik a Te hatalmad, a Te főséged! Urunk, Istenünk! Rád bízunk a nyarunkat is! Rád bízunk, hogy Te légy velünk, erősítsd a mi hitünket a pihenésben is, a kikapcsolódásban is! Add, hogy ez is legyen mindannyiunk életében. Ne csak a munka, hanem az is, amikor nem kell dolgozni, hanem pihenhetünk, szabadon dicsérhetünk Téged. Urunk! Eléd visszük a táborainkat is a nyáron! Könyörülj meg mindegyiken, hogy ott is a Te jóillatod áradjon szét! És Urunk! Eléd visszük a gyászolóinkat, a sírókat, akiknek veszteségük van. Könyörülj meg rajtuk! Hajolj le hozzájuk, és vigasztalásoddal vedd őket körül! Urunk! Tudjuk, hogy nem adhatod vissza azt, aki elment, de köszönjük, hogy Magadat akarod adni az ő életükbe is, mint ahogy mindegyikünk életébe. Kérjük, hogy Te áldd meg a mi csendben elmondott imádságainkat is! ...

Ámen.

HEIDELBERGI KÁTÉ XXI. ÚRNAPJA

54. Mit hiszel a közösleges keresztyén anyaszentegyházról?

Hiszem, hogy Isten Fia a világ kezdetétől fogva annak végéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és igéje által az igaz hit egyességében magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe,

- azt oltalmazza és megőrzi.

- És hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok.

(Zsolt 71,18; Mt 28,20; Ef 4,11-12; 2Móz 26,4; Zsolt 2,7-8; Jn 10,16; ApCsel 10,34; 1Kor 1,2; Jel 5,9; 7,4-9; Ézs 44,3-5; 59,21; Róm 1,16; 10,14-17; 15,17-19; Ef 5,26; 2Th 2,13; 2Pt 1,2; ApCsel 2,46; Ef 4,4-6; 13. Mt 16,18; Jn 10,27-30; 15,16. ApCsel 13,48, Róm 8,28-30; 9,11; 16; 23,24. Ef 1,4; 4,3-6; 2Tim 1,9; - Mt 16,18; Jn 10,28-29; 1Kor 1,8; Ef 5,23; 1Pt 1,5; - Ef 2,19-22; 1Pt 2,5; 1 Jn 3,21; Zsolt 23,6; Róm 8,38-39; 1Kor 1,8-9; 1Jn 2,19.27.)

55. Mit értesz a "szenteknek egyességén" ?"

Először, hogy minden egyes hívő, mint tag, az Úr Jézus Krisztusnak, minden Ő javainak és ajándékainak osztályrészese,

- továbbá, hogy ki-ki kötelességének ismerje, hogy Istentől nyert ajándékait készséggel és örömmel a többi tag javára és üdvösségére fordítsa.

(1Jn 1,3; Róm 8,32; 1Kor 1,9; - Róm 12,4-6; 1Kor 12,12-13; 21; 13,5; 2Kor 9,7; Gal 6,10; Ef 5,29; -30; Fil 2,4-6; Zsid 13,3; ApCsel 4,32;)

56. Mit hiszel a bűnök bocsánatáról?

Hiszem, hogy Isten a Krisztus elégtételéért minden bűnömről és bűnös természetemről, amellyel teljes életemben harcolnom kell, soha többé meg nem emlékezik,

- hanem Krisztusnak igazságát (igaz voltát) kegyelméből nékem ajándékozta, hogy soha ítéletre ne jussak.

(ApCsel 10,43; 13,38-39; 2Kor 5,19;21; Ef 1,7; Kol 1,14; 1Jn 2,2; Róm 7,24; Zsolt 103, 3; 10,12; Mik 7,12; Róm 8,1; Zsid 8,12; 10,17 – Róm 3,24; 4,6; 5,19; 1Kor 1,30; 2Kor 5,21; Jn 3,18; 5,24; Róm 8,1; 33-34)